

Haltijan Hallussa

Kävelin maantietä pitkin kun näin sen. Pellon keskellä oli joukko puita. Ei se epätavallista ole, että keskellä peltoa olisi tällainen pieni saari, se joka teki juuri tämän peltosaaren erityiseksi oli se, että saari ei ollut siellä eilen. Tiedän tämän, koska kävelen tätä tietä joka päivä. Minun oli pakko tutkia sitä, niinpä nostin keltaisen hameeni ja askelsin pellon poikki saarta päin. Olisi minun pitänyt arvata, että siellä tapahtuisi jotakin outoa...

Puskien lävitse oli vaikea päästä ja niiden toisella puolella oli kaunis lehto. Aurinko valui puiden lehtien välistä kuin kultainen vesi. Kukkia oli niin monen värisiä että niistä saisi helposti sateenkaaren. Lehdossa tuoksui kuin kukkakaupassa. Olin niin keskittynyt kauneuteen etten huomannut häntä ennen kuin hän kysyi.

“Mitä sinä teet täällä?” Hätkähdin kysymyksestä. Käännyin häntä kohti ja... jokin hänessä oli outoa. ”Minä? Tulin vaan tänne tutkimaan vähäsen, anteeksi jos häiritsen?” Hänen vihreät silmänsä hohtivat varjossa ja kun hän hymyili, sydämeni pysähtyi. Nuo eivät olleet ihmisen hampaat. Hän otti askelen minua päin, minä astuin automaattisesti taaksepäin. Silloin huomasin sen, hänen jalkojensa juuressa oli sieniä ja ne jatkuivat koko lehdon ympäri, kuin kehä. *Voi ei!*

Haltia katsoi minua oudosti. Hänellä oli terävät korvat, liian vihreät silmät, iho kuin vaalea sammal, tukka joka muistutti minua risuista ja yllään yksinkertaiset vaatteet. ”Sinä et oikein kuulu tänne, vai mitä?” Hän sanoi, vielä hymyillen. ”En taida oikein kuulua.” Vastasin minä ja hymyilin varovasti. Hän kysyi minun nimeäni. Vastasin että hän voi kutsua minua Sinikelloksi, en antanut oikeaa nimeäni. ”Ahhh fiksu tyttö. “ Hän hymyili leveästi kuin sammakko, sitten yhtäkkiä ilme muuttui vakavaksi. ”Seuraa mua.” En hievahtanutkaan. Yhtäkkiä hän oli minun nenän edessä, haltia tutki minua. ”Tiedät mikä minä olen, eikö vain?” Nyökkäsin hieman. ”Minun kaltaisiani on tulossa enemmän, jos haluat jäädä henkiin seuraat minua. Nyt.”

Peltoa ei ollut enää, sen paikalla oli suuri, pimeä, vieras metsä. Haltia juoksi minun edellä, häntä oli vaikea seurata koska hän sulautui niin hyvin metsään. En tiedä miten pitkään olin juossut. Metsä tuntui muuttuvan ympärilläni ja vaikka juoksin täyttä vauhtia en tuntenut itseni väsyvän. Vihdoin haltia pysähtyi luolan suuaukon eteen. Hän katsoi minuun. ”Piiloudutaan tähän vähäksi aikaa.” Hän sanoi ja astui aukosta. Sen takana oli kaunein lehto, minkä olin ikinä nähnyt. Siellä oli kirkas vesiputous joka laski ihanaan lampeen, mahtava sammalmatto, marjapensaita yllin kyllin, puita ja kukkia niin monenlaisia, etten puoliakaan niistä tunnistanut. Kauneinta oli kuitenkin kaikki eläimet. Peuroja, kaneja, oravia, kaikenlaisia pikkulintuja ja olin näkevinäni ketun ja sen poikaset.

”Tiedän” sanoi ylpeä ääni. ”Mahtavaa eikö vain? Olen kehittänyt tämän paikan ihan itse.” Haltia näytti niin tyytyväiseltä, ihan kuin kissa joka tulee oven luokse suuren saaliin kanssa, minun oli pakko nauraa. Sekunnin verran hän näytti siltä kun häntä olisi loukattu mutta sitten hänkin nauroi. ”Miksikä minä voisin kutsua sinua?” Kysyin häneltä. ”Vaikkapa Ketuksi.” ”Okei Kettu, miksi toit minut tänne?” Hän oli hiljaa hetken. ”Koska halusin, ne muut haltijat voivat olla vähä... ärsyttäviä.” Hän katsoi minuun, leikki silmissä. ”Minkälainen on sinun suhteesi

niihin muihin Haltijoihin?” Hän käveli minun ympäri. “He tykkäävät yhtä paljon minusta kuin minä heistä.” Kun hän kääntyi takaisin minua kohti hän virnisteli. “Ymmärrän.” sanoin lyhyesti ja epäuskoiseen äänensävyyn. Hänen virneensä oli niin kissamainen, tiesin että hän testasi minua ja miten helposti uskoin hänen sanaansa. Minä virnistin takaisin ja hän nauroi. Puhuimme ja nauroimme pitkään, Kettu opetti minulle ne kasvit joita en tuntenut ja hän näytti minulle miten silitän villejä eläimiä. Vaikka minulla ei ollut koskaan ollut näin hauskaa rupesi tulemaan ikävä kotiin. “Kettu, tää on ollut hauskaa mutta minä haluan kotiin.” Hän katsoi minua pitkään ja hiljaa, ilmeettömänä. Yhtäkkiä hän hymyili. “Okei, menet vaan luolan aukon läpi niin pääset kotiin.” Kävelimme sinne päin. Suuaukolla Kettu antoi minulle korun. Hän oli työntämässä minut aukosta kun sanoin. “Miksi pelastit minut?” Kettu katsoi minua oudosti ja yhtäkkiä hän nauroi. Hän virnisti minulle. “Mistä ihmeestä sinä sait sen idean?!” Ennen kuin ehdin vastata Kettu työnsi minut aukon lävitse ja kaikki muuttui mustaksi.

Heräsin siihen, että joku huusi nimeäni. Jostain syystä olin taas pellolla, siinä missä se ensimmäinen lehto oli ollut. Mutta siinä ei enään ollut lehtoa. “Täällä!” huusin takaisin ja yhtäkkiä perheeni tuli juoksun kanssa. “Voi kulta! Missä olet ollut!” Äiti halasi minua. “Me ollaan etsitty sinua koko viikko!” “VIIKON?!” minä huudahdin kun muu perhekin halasi minua.

En koskaan kertonut kenellekään mitä tapahtui sen kesän aikana. Kuka olisi uskonut minua? Olen kuitenkin pitänyt sitä Ketun antamaa korua joka päivä sen jälkeen, ehkä me joskus tapaamme uudestaan...